

Kišilo je jutros, a ja nikad nisam volela kišu. Onu jesenju posebno. Ni prohladni vetar koji je redovno prati, onako blag, ali neprekidan; kad potuljeno huji oko glave i mrzne školjke na ušima, toliko da glava na kraju zaboli. Ni kape nisam volela.

Oduvek sam bila duboko nesrećno i mrzovoljno stvorenje.

Uglavnom ništa nisam volela. Samo ušećerene glazirane kolačiće; jutros sam pojela punu činiju. Po običaju, ruke posle jela nisam oprala, samo jezikom prešla preko patrljaka na šakama, ovlaš ih prevukla po pantalonama i ceo dan se lepila za sve što bih dodirnula. Ali je zato, kao i uvek, sve oko mene mirisalo na vaniliju. U tim trenucima sam slobodno mogla reći da imam slatke krake na rukama. Bilo bi me baš briga za zgrožene poglede prolaznika, samo tada. Prijatelje nisam imala.

*

Od kad sam ga, pod novinama, na klupi našla poznati miris mi se motao oko glave. Nisam bila sigurna da li je dolazio od mojih ruku, iz sećanja ili je napravljen od mnogo slađeg šećera. Ne znam, čak, ni da li je za jelo. Prvi put sam požalila što ruke nisam oprala, sada bih

bila sigurna. Ni liznula ga nisam, samo se oglednula u njegovom prozorčetu i strpala u džep. Kiša bi ga rastopila.

Oduvek sam imala potrebu da svakakvo smeće na ulici skupljam i trpam u ranac ili džepove. Nije mi bilo jasno zbog čega to radim, potrebu nikad ne bi trebalo objašnjavati. Moja soba je uvek pre ličila na malu deponiju svega i svačega nego na devojačko obitavalište. Potreba je svakim danom rasla i kada sam uzela stan u gradu i stvari, koje sam skupljala, su postajale veće. Nije bilo dana da nešto ne dovučem kući, niti večeri koju ne bih provela i ribanju i glancanju nađene stvari. Ništa specijalno se posle toga nije dešavalo, našla bih mesto novoj stvarčici i ona bi tu ostajala. Ni te stvari nisam zavolela, one su jednostavno postajale deo mog života.

Kako sam ga strpala u džep tako se sunce bledunjavo pojavilo među krošnjama, golubovi okupili oko raskidane vekne hleba pod mojim nogama, a ceo park obojio nekom čudnom zlatastom bojom. Ovo je bio prvi put da u bojama primetim nijanse. Poželela sam da ga bolje osmotrim. Opet sam u ogledalu ugledala svoje oko i iskrivljeno lice. Da nije bilo debele kapi, koja je skliznula sa drveta, verovatno nikad ne bih skrenula pogled sa ovog tužnog prizora. Ružnoća me je uvek hipnotisala, naročito moja. Duga. Do sada sam je viđala samo na slikama. Ova u koju

sam sada gledala je bila nešto sasvim drugačije, prepuna boja i pokreta. Ne znam da li se to može nazvati srećom, znam samo da mi je srce bilo puno, kao usta sitnog šećera.

Onda je, tek tako, samo nestala. Vratila sam se svom neobičnom kolaču, vrtela ga i obrtala u krakatim dlanovima, zagledala svaki ukras od ukočenog šlaga, prepoznavala svaku nijansu boje kojom je premazan, ogledalo izbegavala.

A onda se i lišće oko klupe primirilo, pro hladno hujanje je nestalo. Sa njim i svi ljudi u parku. I bol u glavi se smirivao.

Natpis na poledini kolačića mi je privukao pažnju. Ime proizvođača i godina davna na njemu utisnuta.

Neću ga odneti kući. Ustala sam i krenula. Iz jata golubova odvojio se trooki i krenuo za mnom.

Bio me je strah radosti, koju sam osećala dok smo hodali pustim pločnicima, i zahvalnosti suncu na toploti kojom me je grejalo. Oblaci su se razjedali pod njegovim zracima, dan bio sve svetliji. Plašila sam se da bih ga mogla zavoleti.

Šlagasti ukrasi su se krunili pod mojim stisnutim šakama, ogledalo se maglilo od vlažnih dlanova, morala sam požuriti.

Izjurila sam iz parka u pratnji trookog goluba i psa sa tri noge i dva repa. Leteli smo prema drugom kraju grada. Znala sam tačno kuda idem, moj kolač u rukama mi je davao instrukcije.

Bilo je divno trčati pustim ulicama, bez ljudi; slobodno i neopterećeno osudama. Svako malo iza poneke zgrade pomaljala bi se duga iz parka, nestajala bi kada bih je stigla i pojavljivala iza sledeće.

Na Vašarište smo stigli posle nekoliko sati; ja, trooki golub, pas sa tri noge i dva repa, bela leptirasta mačka i mladić sa jednim okom. Znala sam da je to bio cilj, ali nisam bila sigurna šta dalje.

Vašarište je bilo prazno, stajali smo kao izgubljeni, okretali se jedno oko drugoga, razočaranje je u meni sve više raslo.

Otvorila sam dlan, šaren i ulepljen šećerom i ostacima šlaga. Od kolača više nije ostalo ničega, samo malo ogledalo i moj ružan odraz u njemu. Nije mi bilo teško da zaplačem, toliko puta do sada sam to radila, znam kako ide.

Mrzovolja mi se vratila, mnogo brže nego što bih to poželega. Pljunula sam u ogledalo, bacila ga na sred poljane i pošla nazad.

Posle samo nekoliko koraka, zaustavio me je neobičan zvuk harmonike. Okrenula sam se tek kada me je nešto pogodilo u glavu, kraj nogu mi je ležao kolač. Duga iz parka namestila se iznad prazne poljane.

Sa svih strana na Vašarište je stizalo još ljudi čudnog izgleda i još čudnije odeće. Svako je u ruci nosio ostatke svog licitarskog srca. Iz tla je izronio ringišpil, šarena kola pojurila su za besnim konjima. Prodavac sa točkom umesto noge me je za dlakavom tezgom nutkao ušećerenim bombonama, orasnicama i kretošom. Bradata žena i dečak od gume srdačno su se pozdravljali sa starim krznenim gospodinom, dok su majmun bez nogu i orao bez kljuna bleskasto skakutali oko njih. Bliznakinje sa jednim telom pružile su mi šećernu vunu. Tada sam znala, ne vraćam se kući.

Kada se upoznavanje i pozdravljanje završilo, grupa nasmejanih harmonika svečano nam je poželega dobrodošlicu, zasvirala i pozvala sve na ples.

Srce mi je opet bilo puno.